

також дозволяє задовольнити такі екзистенційні потреби, як потреба у подоланні себе, у бажанні розвивати та вдосконалювати себе для досягнення максимальної повноти життя. Життєстійкість проявляється у таких рисах як мужність, сміливість, готовність діяти, ризикувати, здатність, не вагаючись, здійснювати прийняте рішення, ініціювати власні дії та вчинки [3]. Тож важливо ставити перед собою стійку життєву позицію, яка дозволяла б визначати високі цілі, наполегливо працювати, продуктивно використовувати свій час, міркувати, планувати власне майбутнє та досягати поставленої мети. Такий студент не пасує перед труднощами, списуючи свою бездіяльність на нездоланні перешкоди або на недостатність власних здібностей щодо їх подолання. Життєстійкість спонукає студента турбуватися за власне здоров'я та включатися у підтримуючу соціальну взаємодію, що є передумовою [2].

Список використаної джерел

1. Бабатіна С. І. Вплив життєстійкості на особистісний розвиток в студентському віці / С. І. Бабатіна // Практична педагогіка та психологія: методи і технології : матер. всеукр. наук.-прак. конф. (м. Запоріжжя, 1–2 липня 2016 р.) / Класичний приватний університет. – Запоріжжя, 2016. – С. 119–123.

2. Кравчук С. Психологічні особливості життєстійкості студентів та їх ставлення до активної участі в політичному житті суспільства в умовах воєнного конфлікту / Світлана Кравчук // Психологічні виміри культури, економіки, управління : науковий журнал. – Львів, 2018. — Том 12. – С. 27–38

3. Титаренко Т. М., Ларіна Т. О. Життєстійкість особистості: соціальна необхідність та безпека // Життєстійкість особистості: соціальна необхідність та безпека // Т. М. Титаренко, Т. О. Ларіна. – К. : Марич, 2009. – 76 с.

Євтушенко Вікторія Ігорівна,

аспірант кафедри юридичної психології
Національної академії внутрішніх справ

ІНДИВІДУАЛЬНИЙ СТИЛЬ ДІЯЛЬНОСТІ СЛІДЧОГО НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Сьогодні важливими завданнями психологічної науки і практики є вивчення процесу розвитку людини як суб'єкта професійної діяльності, а дослідження індивідуального стилю професійної діяльності в останній час стало важливим напрямком дослідження у проблемі оптимізації діяльності людини. Саме тому

виникає необхідність подальшої розробки та вивчення умов і факторів формування індивідуального стилю діяльності працівників Національної поліції України, адже ефективність професійної діяльності правоохоронців у просторі різновидів їх діяльності спрямована на поліпшення позитивного іміджу Національної поліції у свідомості громадян та популяризації діяльності правоохоронних структур серед населення.

Під «індивідуальним стилем діяльності» ми розуміємо індивідуально- своєрідну систему психологічних засобів, до яких вдається людина з метою найкращого урівноважування своєї індивідуальності із зовнішніми умовами діяльності.

Метою даної статті є висвітлення результатів експериментального дослідження щодо виявлення індивідуального стилю діяльності слідчих Національної поліції України.

У 2020 року нами було проведено експериментальне дослідження, у якому взяли участь 105 слідчих Національної поліції України з міста Києва, віком від 19 до 42 років та стажем служби в поліції від 0 до 5, 5–10 та 10–15 років.

Для дослідження особливостей стильових характеристик професійної діяльності та індивідуального стилю діяльності як передумови успішності оволодіння діяльності слідчого НПУ ми використали психодіагностичну методику «Стиль саморегуляції поведінки» В. І. Моросанова.

Отримані усереднені дані свідчать про те, що абсолютно всі слідчі НПУ зі стажем служби 0–5, 5–10 та 10–15 років:

- мають сформоване усвідомлення щодо планування власної діяльності, плани при цьому реалістичні, деталізовані, ієрархічні і стійкі, а цілі діяльності висувуються самостійно (шкала «Планування»);

- здатні деталізовано і адекватно виділяти значущі умови досягнення цілей як в поточній ситуації, так і в перспективному майбутньому (шкала «Моделювання»);

- можуть продумувати способи своїх дій і поведінку для досягнення намічених цілей, а у разі невідповідності отриманих результатів схильні проводити корекцію для отримання прийняттого результату (шкала «Програмування»);

- мають достатньо сформовану стійкість суб'єктивних критеріїв оцінки результатів, однак збільшенні обсягу роботи, може призводити до погіршення якості результатів (шкала «Оцінювання результатів»);

– демонструють пластичність усіх регуляторних процесів, що дозволяє адекватно реагувати на швидку зміну подій і успішно вирішувати поставлену задачу в ситуації ризику (шкала «Гнучкість»).

Також отримані результати показують дещо відмінну картину. Слідчим НПУ зі стажем служби 0–5 та 5–10 років характерна автономність, організованість по досягненню висунутої мети, власне виконання та аналіз результатів (шкала «Самостійність»); наявний достатній рівень саморегуляції, який дозволяє компенсувати вплив особистісних, характерологічних особливостей, що може перешкоджати досягненню поставленої мети у діяльності (шкала «Загальний рівень саморегуляції»).

Тоді як у слідчих НПУ зі стажем служби 10–15 років наявна залежність від думок і оцінок оточуючих, вони воліють розробляти програму дій колективно, адже їм властиве слідування за чужими порадами (шкала «Самостійності»); вони мають достатній рівень усвідомленої регуляції, можуть легко та гнучко реагувати на зміну умов та опановувати нові види активності (шкала «Загальний рівень саморегуляції»).

Перспективою наших подальших досліджень є створення узагальненої професійно-психологічної моделі особистості слідчого Національної поліції України, що дає змогу запропонувати психокорекційні заходи характерологічних детермінант індивідуального стилю діяльності слідчого НПУ в процесі професійно-психологічного супроводження.

*Заболоцький Павло Валентинович,
здобувач ступеня вищої освіти магістра
за спеціальністю «Психологія»
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: старший викладач
кафедри юридичної психології
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат психологічних наук
Дідух М. М.*

ОСОБИСТІСНЕ ЗРОСТАННЯ ЯК УМОВА ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ

Питання професійного розвитку особистості є актуальною проблемою різних наукових психолого-педагогічних напрямків. З одної сторони досліджують готовність професіонала до